

DIMECRES XVIII DURANT L'ANY (A)
JUBILEU PRESBITERAL DEL P. ALEXANDRE
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
9 D'AGOST DE 2017
Nm 13, 1-2.25 – 14, 26-29.34-35; Mt 15, 21-28

Dóna, quina fe que tens! Qui no voldria sentir un elogi així del Senyor referent a la pròpia fe? Migrada com sol ser la nostra, ens admiren, germans i germanes, aquestes paraules de Jesús adreçades a la *dona cananea*.

Repassem breument l'episodi per entendre aquest elogi que fa el Senyor. Jesús es troba fora del territori d'Israel. Ella és una *cananea*; una dona estrangera, i pagana, per tant. Tot amb tot, manifesta la seva fe en Jesús. Li dóna el tracte de *Senyor* i el reconeix com a *fill de David*; és a dir, com al Messies enviat de Déu. I creu que pot guarir la seva *filla malalta*. L'actitud de Jesús, però, envers ella és sorprenent. No l'acull amb aquella benvolença humil que ens té acostumats, sinó que la tracta amb duresa, amb displicència. A la professió de fe d'ella, hi correspon amb el silenci: *no li contestà ni una paraula*, diu l'evangelista. La dona, però, va insistint a crits. I els *deixebles* se n'atipen: *despatxeu-la d'una vegada*, diuen al Mestre. Jesús aleshores dóna la raó de la seva inoperància: *només he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel*. Tant com dir, aquesta dona de la terra de Canaan no entra dintre la missió guaridora que he rebut. Malgrat aquestes paraules que per si soles traurien tota esperança que Jesús l'atengués, la dona es prosterna (en un gest d'humilitat i de veneració) i continua insistint: *Senyor ajudeu-me*. Jesús reacciona a aquesta petició amb una duresa encara més gran, inusual en ell quan acollia les febleses i les malalties de la gent i els oferia el repòs que desitjaven (cf. Mt 11, 30). Li diu unes paraules molt fortes, fins i tot insultants: *no està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells*. És a dir, el que jo he d'aportar al poble d'Israel no ho puc malgastar donant-ho als gossos. El gos era un animal impur segons la Llei i els pagans, com aquella *dona cananea*, també eren considerats impurs, d'aquí el paral·lel que fa Jesús. Ella, però, no reacciona amb agressivitat, ni amb una actitud defensiva. Reconeix l'argument de Jesús, però la seva fe la porta a capgirar-lo: *És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos*. I davant d'aquesta insistència creient de la dona, Jesús exclama meravellat: *Dona, quina fe que tens*. I atent la seva petició guarint la seva filla. Ha volgut portar aquella *dona* fins al límit per fer aprofundir la seva fe.

Després d'haver-nos fixat en l'episodi, traiem-ne ara algunes conclusions per a la nostra vida. La primera, que aquesta escena de la *cananea* ens ha de moure a l'agraïment i a la lloança. Si bé Jesús, el Messies, va ser enviat primer al poble d'Israel, el destinatari del seu Evangeli i de la seva salvació era, i és, tota la humanitat, jueus i pagans. Gràcies a això hem pogut arribar a la fe i al coneixement de Jesús, hem pogut trobar-lo com a metge de les nostres ànimes, com a font de la nostra esperança, com a salvador més enllà de la mort. Aquella *dona*, doncs, era una primícia.

I una segona conclusió, relativa a la nostra vida de fe. Podem experimentar el silenci de Déu. Podem veure que demanem i no obtenim. Això entra dins la pedagogia divina, com hi entrà el silenci i la inacció primera de Jesús davant la *dona cananea*. El silenci de Déu és una crida a aprofundir més la nostra confiança en ell malgrat les constatacions negatives que puguem fer al nostre entorn.

Tampoc, segons que escoltàvem a la primera lectura, els *homes* que Moisès envià a explorar la terra que Déu havia promès de donar al seu poble, tingueren prou fe.

S'espantaren davant el gran esforç que els suposaria entrar en aquella terra, habitada, precisament, pel poble de Canaan, i es volien fer enrere davant les enormes dificultats que haurien d'afrontar. I així descoratjaren una gran part del poble d'Israel. Confiaven més en l'obra de les seves mans, en les seves forces humanes que no pas en Déu que els havia anat demostrant com feia camí amb ells per ajudar-los. Aquells no van rebre l'elogi de Déu per la seva fe, sinó la desaprovació. La lògica de Déu no nega la lògica humana, la fa anar més enllà, li obre un horitzó més gran. Per això cal viure la fe i l'esperança. Una fe i una esperança acollidores de l'amor de Déu i que s'obren a l'amor i al servei envers els altres.

La fe viscuda és la que va portar el nostre P. Alexandre Olivar al monestir. L'esperança i l'amor són els qui l'hi han fet perseverar. I per servir Déu i els germans va rebre el sagrament del presbiterat avui fa 75 anys. Amb aquest llarg exercici del ministeri, avui en els seus 98 anys d'edat, en dóna gràcies a Déu i invoca la misericòrdia divina sobre les negligències que hagi pogut tenir en les tasques ministerials.

Nosaltres ens unim a la seva acció de gràcies. Una acció de gràcies que troba el seu cim en l'Eucaristia que ara celebrem. En ella s'esdevé un intercanvi: la nostra acció de gràcies puja cap a Déu i ell fa que la seva gràcia divina davalli sobre nosaltres. Aquesta gràcia divina ens ajuda a viure, no pas confiant en els nostres mèrits, sinó en els dons de Déu. Perquè –tal com ensenya sant Pere Crisòleg, un pare de l'Església que el P. Alexandre ha fet objecte dels seus estudis des de la joventut– qui corre el camí el cristià només confiant en la força humana, no arriba a la corona. Hi arriba qui es fia de la gràcia i acull els dons de Déu (cf. Sermó, 152, 9).